

гласче. — Мене питай за тѣзи работи.

— Ще опитамъ. Скоро да ми донесешъ! — изсъскала змията.

Комарътъ отишълъ. Хе, долу въ ливадитъ, воловарчета били седнали да пладнуватъ. Тукъ се лепне комарътъ — замахнатъ, изпждятъ го. Тамъ се лепне — изпждятъ го. Хеле, напълнилъ устата си и тръгналъ назадъ. Срећнала го ластовичката и го попитала, защо така бърза. Комарътъ ѝ разправилъ. Ластовичката поискала и тя да опита човѣшката кръвъ. Комарътъ, да не ѝ чупи хатъра, подалъ ѝ малко на езика си. „Тракъ“ — и ластовичката му откъснала езика.

Допълзѣла и усойницата. Не могла да изтрае, та тръгнала да посрещне комара.

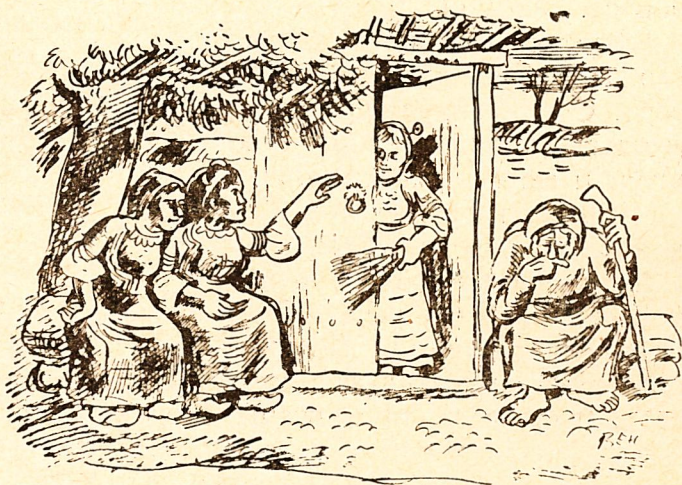
— Е, носишъ ли?

Комарътъ не могълъ дума да издума. Безъ езикъ уста — дърво безъ листа. Ама сега било за хубаво. Въртѣлъ се комарътъ около ластовичката и само бръмчалъ:

— Дай-й-й, дай-й-й, дай-й-й! Усойницата, нали е умна,

подусѣтила работата. Ядосала се и подгонила ластовичката. Ластовичката бѣга, усойницата по нея, ластовичката бѣга, усойницата по нея. Горката ластовичка!.. На едно мѣсто се спрѣла и проклетницата рѣфнала малко отъ опашката ѝ. Затова опашката ѝ е така разрѣзана. Но ластовичката взела сила и литнала нагоре. Разлютила се още повече оная ми ти усойница:

— Нѣма да ти оставя рожби да отгледашъ!.. Чуешъ ли? Цѣлиятъ ти родъ ще изямъ! Ху-

баво да помнишъ!

И като гълчала, отровата хвърчала отъ устата ѝ. Така била ядосана!

— Азъ обичамъ людетъ. Тѣ ми сж най-добри приятели и затова не дадохъ да опиташъ